

Čís. 4440.

Za »nebezpečnú hrozbu« v smysle § 4 zák. čl. XL:1914 je považovať možnosť porušenia telesnej integrity, obmedzenia osobnej slobody alebo inú podobnú ujmu, ktorú by páchatel' mohol uskutočniť proti fyzickej osobe napadnutého.

Vyhrážka oznámením u nadriadeného úradu sem nespadá.

(Rozh. z 12. júla 1932, Zm IV 165/32.)

Obžalovaný A. M. žiadal kancelárskeho pomocníka A. V., zamestnaného u expozitúry finančného riaditeľstva v H., aby mu dal nahliadnuť do úradných spisov. Kancelársky pomocník tejto žiadosti obžalovaného nevyhovel. Obžalovaný mu preto vyhrážal, že ho pomluví vo verejnosti a pred jeho úradnou vrchnosťou, že má dlhy, a že sa postará, aby bol zbavený služby. O b a s ú d y n i ž š í c h s t o l í c uznaly obžalovaného vinným prečinom násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4 odst. II. zák. čl. XL:1914.

N a j v y š š í s ú d zrušil na zmätočnú sťažnosť obhájcu obžalovaného z úradnej moci pre dôvod zmätočnosti podľa § 385 čís. 1 b) tr. p. rozsudky obidvoch nižších súdov čo do kvalifikácie trestného činu a kvalifikoval hore spomenutý trestný čin ako priestupok útisku podľa § 1 odst. 1 a § 2 odst. 1 zák. z 12. VIII. 1921 čís. 309 Sb. z. a n.

Z d ô v o d o v:

S hľadiska § 385 čís. 1 a) tr. p. namieta zmätočná sťažnosť, že zistený čin obžalovaného nevyčerpáva skutkovej povahy ž i a d n e h o trestného činu. S týmto názorom však neľze súhlasiť. Pokiaľ ale zmätočná sťažnosť ďalej namieta, že sa tu nemôže hovoriť o prečine násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4 odst. 2 zák. čl. XL:1914, neľze jej odopreť oprávnenie. Podľa zistenia nižších súdov, keď kanc. pomocník A. V. nechcel obžalovanému dovoliť, aby nahliadnul do úradných spisov, obžalovaný mu vyhrážal, že ho pomluví vo verejnosti a pred jeho vrchnosťou, totiž pred gen. finančným riaditeľstvom prezradí, že mal dlžoby, že ho zničí a spôsobí, aby bol zbavený služby. Nižšie súdy neprávom shľadaly v týchto výrokoch nebezpečné vyhrážanie v smysle § 4 odst. 2 zák. čl. XL:1914. Ku skutkovej podstate prečinu násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4 II. zák. čl. XL:1914 sa vyžaduje po objektívnej stránke, aby nebezpečnou hrozbou páchatel'ovou napadnutý orgán vrchnosti bol postavený pred možnosť porušenia telesnej integrity, prípadne obmedzenie osobnej slobody alebo pred inú podobnú ujmu, ktorú by proti fyzickej osobe napadnutého páchatel' mohol uskutočniť. V danom prípade však nešlo o takúto hrozbu, ale iba o vyhrážku oznámením u nadriadeného úradu, tedy o vyhrážku, prípadnou ujmou na cti v smysle § 1 zák. proti útisku, použitú tým cieľom, aby napadnutý dal obžalovanému nahliadnuť do úradných spisov expozitúry finančného riaditeľstva v H. Mylný je však názor zmätočnej sťažnosti, že tento čin je vôbec beztrestný, lebo sú tu dané všetky náležitosti priestupku útisku podľa § 1 odst. 1 a § 2

odst. 1 zák. č. 309/1921 Sb. z. a n. Podľa skutkových zistení nižších súdov obžalovaný vyhrážal kanc. pomocníkovi A. V., že ho pomluví pred vrchnosťou, takže tento kanc. pomocník bude zbavený služby, tedy vyhrážal mu ujmou na cti a učinil to preto, aby na ňom vynútil konanie, totiž povolenie k nahliadnutiu do úradných spisov, hoci k takému núteniu oprávnený nebol. Z toho, čo bolo hore uvedené, plynie, že trestný čin obžalovaného bol nesprávne podriadený pod ustanovenie § 4 odst. 2 zák. čl. XL:1914 a že správne má sa čin kvalifikovať jako priestupok útisku podľa § 1 odst. 1 a § 2 odst. 1 zák. č. 309/1921 Sb. z. a n. Ponevác námieta v tomto smere nebola vo zmätočnej sťažnosti výslovne uplatnená, ide však o upotrebenie miernejšej kvalifikácie, bolo treba dôvodu zmätku podľa § 385 č. 1 b) tr. p., ktorý sa tu vyskytuje, dbať podľa posl. odst. cit. §-u z úradnej povinnosti. Preto byly rozsudky obidvoch nižších súdov zrušené podľa 1. odst. § 33 por. nov. čo do kvalifikácie trestného činu a bola vyslovená kvalifikácia hore označeného priestupku.

Čís. 4441.

Poškozenému, který se stal náhradním soukromým žalobcem (§ 42 posl. odst. tr. ř.), přísluší právo odvolati se v neprospěch obžalovaného (§ 383 odst. 3 čís. 1 tr. ř.) v rozsahu určeném v § 382 tr. ř., tudíž i proti odsuzujícímu rozsudku do výměry trestu a podmíněného odkladu jeho výkonu.

(Rozh. z 13. července 1932, Zm III 79/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti B. B. pro zločin zpronevěry po veřejném líčení o zmateční stížnosti náhradní soukromé žalobkyně A. Č. z povinnosti úřední na základě důvodu zmatečnosti, uvedeného v § 384 čís. 4 tr. ř. zrušil rozsudek soudu odvolacího s celým odvolacím hlavním přelíčením a vrchnímu soudu v Bratislavě uložil, aby provedl nové odvolací hlavní přelíčení a ve věci rozhodl. Zmateční stížnost byla poukázána na toto rozhodnutí.

D ů v o d y:

Proti rozsudku odvolacího soudu ohlásila náhradní soukromá žalobkyně A. Č. zmateční stížnost podle § 385 čís. 2 a 3 tr. ř., která byla provedena. Přezkoumávaje spisy shledal nejvyšší soud toto: Státní zastupitelství v Bratislavě zastavilo podle § 101 čís. 3 tr. ř. trestní řízení proti B. B. pro zločin zpronevěry, spáchaný ke škodě A. Č. Poškozená převzala zastupování obžaloby a stala se ve smyslu posledního odstavce § 42 tr. ř. náhradní soukromou žalobkyní. Při hlavním přelíčení před soudem první stolyce zastupovala obžalobu jen náhradní soukromá žalobkyně. Proti rozsudku, jímž obžalovaný byl uznán vinným, bylo podáno odvolání jednak obžalovaným, jednak náhradní soukromou žalobkyní, která napadla rozsudek ve výroku o trestu a o podmíněném odsouzení. Při odvolacím hlavním přelíčení převzal veřejný žalobce zastoupení obžaloby a navrhl zvýšení trestu a nepovolení podmíněného odkladu jeho výkonu. Soud odvolací nevyhověl sice